

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/82/2024
Identifikačné číslo spisu:	8120206134
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8120206134.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ REALITY PS s. r. o., so sídlom Prešov, Vajanského 30, IČO: 44 200 145, 2/ PI Invest s. r. o., so sídlom Prešov, Vajanského 30, IČO: 44 200 536, obaja žalobcovia právne zastúpení: Advokátska kancelária VASIL & partners, s.r.o., so sídlom Košice, Kupeckého 320/33, IČO: 47 240 482, proti žalovanému: Mesto Prešov, so sídlom Prešov, Hlavná 73, IČO: 00 327 646, právne zastúpenému: JUDr. Martin Staroň, advokát, so sídlom Prešov, Hlavná 89, o náhradu škody s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11C/46/2020, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 9. januára 2024 sp. zn. 17Co/4/2023-595, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom 1/ a 2/ v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov v poradí druhým rozsudkom (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 28. septembra 2022 č.k. 11C/46/2020-532 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd tak rozhodol o uplatnenom nároku žalobcu v 1/ rade na zaplatenie sumy 824.316,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 23. 05. 2020 do zaplatenia a žalobcu v 2/ rade na zaplatenie sumy 174.883,34 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 23. 05. 2020 do zaplatenia. Žalobcovia si uplatnili podľa žaloby náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu územnej správy s poukazom na § 10 ods. 2 a § 14 ods. 1 tohto zákona. Nesprávny úradný postup spočíval v neodôvodnených prietahoch v konaní o vydanie územného rozhodnutia a tiež prijatí uznesenia o zmenách územného plánu Mesta Prešov, zverejneného pod VZN č. 5/2017. Podľa žaloby žalobca v 2/ rade dňa 29. 10. 2014 inicioval územné konanie o vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby v rámci zamýšľaného investičného zámeru - bytovej výstavby v súlade s vtedy platným územným plánom Mesta Prešov pod VZN č. 5/2013. Neskôr dňa 23. 11. 2016 bolo prijaté VZN č. 12/2016, ktorým došlo k zmene územného plánu a pozemku žalobcu v 2/ rade na využitie pre rekreáciu a šport, ktoré bolo v dôsledku protestu prokurátora následne zrušené. Dňa 28. 06. 2017

bolo prijaté ďalšie VZN č. 5/2017, ktoré je platné doteraz. Žalobcovia vytýkali mestu Prešov, že oznámilo začatie územného konania až 02. 10. 2015 (takmer rok od podania návrhu), ktoré v tom čase splňalo všetky predpoklady pre vydanie územného rozhodnutia, ktorým by bola umožnená realizácia investičného zámeru - vybudovanie bytového komplexu. V § 49 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. je štandardná lehota na vydanie rozhodnutia 30 dní od začiatku konania a v zvlášť zložitých prípadoch 60 dní. Správny orgán sa podľa žalobcov dopustil neodôvodnených prietáhov a bol nečinný. Mestské zastupiteľstvo neskôr zmenilo územný plán mesta v ich neprospech, keď zmenou územného plánu boli parcely zmenené na trávnatú plochu nepoužiteľnú pre investora. Žalobcovia sa preto domáhali náhrady škody predstavujúcej zníženie hodnoty ich pozemkov po zmene územného plánu mesta, vychádzajúc zo znaleckého posudku D.. L. A. a D.. F. N., ako rozdiel hodnoty sporných pozemkov pri využití na bytovú výstavbu v sume 1.600.611,40 eur a pri využití na rekreáciu a šport v sume 704.000 eur. Jedná sa o pozemky žalobcu v 1/ rade C-KN XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX a žalobcu v 2/ rade pod C-KN XXXX/X. Žalobca si tak uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 824.316,68 eur (1.473.611,40 eur mínus 649.294,72 eur) a žalobca v 2/ rade vo výške 71.960,62 eur (127.000 eur mínus 55.039,38 eur). Žalobca v 2/ rade si uplatnil aj náhradu škody za náklady, ktoré vynaložil na územné konanie vo výške 102.922,72 eur, čo preukázal faktúrami a potvrdeniami o úhrade správnych poplatkov.

1.2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že žalobca v 2/ rade dňa 27. 05. 2009 podal návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby „Bytový súbor - Z. R. X.“, okrem iného aj na parcelách, ktoré sú predmetom tejto žaloby. Dňa 07. 07. 2009 bolo ústne pojednávanie s mnohými účastníkmi územného konania, na ktorom boli vznesené námietky. Dňa 02. 09. 2009 stavebný úrad vyzval žalobcu 2/ na doplnenie návrhu o konkrétne podklady, ktorý listom z 22. 11. 2010 žalobca 2/ požiadal o predĺženie lehoty. Vzhľadom na prebiehajúci súdny spor o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k parcele C-KN XXXX/X v konaní pod sp. zn. 29C/282/2008, stavebný úrad územné konanie prerušil do jeho skončenia a neskôr dňa 03. 03. 2010 pod č. B/12934/2009-Tu vydal územné rozhodnutie. To bolo v dôsledku odvolania Krajským stavebným úradom zrušené a nové pojednávanie bolo vytýčené dňa 17. 02. 2011, na ktorom bola vznesená námietka zaujatosti. Po jej zamietnutí sa uskutočnilo pojednávanie dňa 09. 06. 2011, kde stavebný úrad vydal ďalšie rozhodnutie o umiestnení stavby. Podané odvolanie voči nemu Krajský stavebný úrad rozhodnutím zamietol, ktoré bolo následne v rámci správnej žaloby P.. P. A. zrušené Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 1S/19/2012 dňa 23. 04. 2014. V tomto konaní P.. A. poukázal na netransparentný proces schválenia zmeny územného plánu v roku 2007, tiež bol vypočutý D.. T.. V. E. z odboru hlavného architekta Mesta Prešov, ktorý uznal, že v spomínanom zozname zmien územného plánu bola lokalita č. XX zapísaná divne. Krajskému stavebnému úradu boli doručené aj námietky občanov k územnému konaniu, ktorí odmietli zámer výstavby a podporili petíciu z 15. 05. 2007. V čase podania návrhu na vydanie územného rozhodnutia boli parcely C-KN XXXX/X, XXXX/X, XXXXX/X, XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X určené ako obytné plochy bytových domov, a to od 04. 04. 2008 do 14. 12. 2016 v dôsledku VZN Mesta Prešov č. 168/2008. Pred 04. 04. 2008 mali v územnom pláne charakter plochy občianskej vybavenosti podľa VZN č. 140/2005. K zmene územného plánu došlo VZN č. 12/2016 s účinnosťou od 14. 12. 2016. Vtedy bolo využitie týchto pozemkov zmenené na rekreáciu a šport. To sa nezmenilo ani ďalším VZN Mesta Prešov č. 5/2017 a aktuálne ani VZN č. 5/2018. V dôsledku protestu prokurátora VZN č. 12/2016 bolo zrušené, a to všeobecne záväzným nariadením č. 4/2017. Tým istým dňom nadobudlo účinnosť nové VZN č. 5/2017, ktoré zrušené nebolo a v zmysle ktorého parcely boli určené na rekreáciu a šport. Takýto stav trvá doposiaľ. Čo sa týka parciel č. C-KN XXXX/X a XXXX/XX, tieto sú doposiaľ evidované ako obytné plochy rodinných domov. Súd ďalej zistil, že všetky parcely, ktoré tvoria predmet sporu, sú v súčasnosti vo vlastníctve žalobcu 1/ a poukázal na skutočnosť, že podľa výpisu z Obchodného registra, je jediným spoločníkom a konateľom u oboch žalobcov tá istá osoba - X. Š..

1.3. Súd uviedol, že je potrebné rozlíšiť uplatnený nárok na náhradu škody vo vzťahu k prietahom stavebného úradu ako orgánu obce v súvislosti s nevydaním územného rozhodnutia o umiestnení stavby a nárok na náhradu škody uplatnený kvôli zmene územného plánu mesta Prešov, ktoré realizovalo mestské zastupiteľstvo. V prvom prípade ide o nečinnosť stavebného úradu teda žalovaného, ktorý však vykonáva tzv. prenesenú pôsobnosť štátnej správy a teda nepochybne v takom prípade za škodu spôsobenú takouto činnosťou nezodpovedá jednotka územnej samosprávy (obec), ale štát. Súd pri

svojom právnom závere vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu ČR 25Cdo/1457/05 z 29. 08. 2006 a tiež z § 1 a § 2 zákona č. 514/2003 Z.z.

1.4. Poukázal tiež na to, že Krajský súd v Prešove ako súd odvolací vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí a to uznesení z 9. júna 2022 sp. zn. 17Co/29/2021-519 vyhodnotil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody tak, že svoj nárok žalobcovia uplatnili voči žalovanému v dôsledku prietáhov s vydaním územného rozhodnutia. Skonštatoval, že zmena VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech realizácie investičného zámeru žalobcov v predbežnom prerokovaní nároku bol len dôsledok plynutia času v dôsledku neprimeraných prietáhov v konaní a jasne uviedol, že to nebol samotný dôvod, pre ktorý žalobcovia uplatnili náhradu škody. Súd vyjadril jednoznačný súhlas s týmto vyhodnotením žiadosti o predbežnom prerokovaní a uviedol, že žalobcovia v žiadosti ako skutkovú okolnosť, ktorá im spôsobila škodu, uviedli len prietahy pri vydaní územného rozhodnutia a nedomáhali sa náhrady škody z dôvodu zmeny územného plánu, čo síce uviedli v spomínanej žiadosti, ale len ako dôsledok neprimeraných prietáhov stavebného úradu, čo napokon viedlo k zmene územného plánu a preto nepreukázali splnenie základnej podmienky nároku na náhradu škody podľa § 16 ods. 4 vety druhej zákona č. 514/2003 Z.z. a vzhľadom na uvedené súd žalobu zamietol.

1.5. Súd zotrval aj na dôvodoch zamietnutia návrhu uvedených vo svojom predchádzajúcom rozsudku, že nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody, a to nezákonné rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup žalovaného a vznik škody. Vychádzal z toho, že zmena územného plánu Mesta Prešov vo forme všeobecne záväzného nariadenia nemôže predstavovať nezákonné rozhodnutie, nakoľko sa nejedná o rozhodnutie orgánu samosprávy, ale normatívny právny akt. V súvislosti so zmenou územného plánu zo strany žalovaného sa nemôže jednáť o jeho nesprávny úradný postup, nakoľko pokiaľ žalovaný rozhodol v rámci svojej kompetencie, nie je to možné považovať za nezákonný zásah do práv žalobcov, keďže išlo o výkon jeho práva. Súd zdôraznil, že vlastnícke právo nie je absolútne a žalobcovia si mali byť vedomí rizika spočívajúceho v zmene územného plánu, a preto nie je možné prijať záver ani o ochrane ich legitímneho očakávania. V tomto prípade verejný záujem vyplynul z prejavov nespokojnosti občanov mesta s plánovanou výstavbou zo strany žalobcov a z ich snahy o zachovanie pozemkov na rekreáciu a šport. Nie sú bez významu ani pochybnosti v procese schvaľovania zmeny územného plánu z roku 2008 v prospech žalobcov, a to vzhľadom na skutočnosť, že na jeho prerokovanie bol na mestské zastupiteľstvo predložený zoznam až 66 lokalít, teda veľký počet a navyše v ňom zavádzajúcim spôsobom bola označená sporná lokalita, pod č. XX. Nebola totiž označená ako ulica Z., ktorej sa zmena týkala, ale nie dostatočne a určito bola uvedená ako lokalita južne od garáží na ulici F., čo súd prvej inštancie považuje za veľmi zavádzajúce, pričom aj sám bývalý hlavný architekt mesta Prešov v spore vedenom Krajským súdom v Prešove (sp. zn. 1S/19/2012) uznal, že lokalita bola označená divne a jej označenie vysvetliť nevedel. Spomínaná zmena územného plánu sa pritom realizovala v čase, keď už bola známa petícia občanov proti výstavbe z 15. 05. 2007 a bolo známe aj to, že mestský výbor príslušnej časti mesta nedal k zmene súhlas. Tieto okolnosti vyvolávajú podozrenia o legitimitu a správnosti postupu pri schválení zmeny územného plánu v roku 2008. Súd tiež poukázal na to, že prvé pozemky nadobudol konateľ a jediný spoločník žalobcov v dražbe v roku 2006 v čase, keď podľa znaleckého posudku vypracovaného v exekučnom konaní nebolo možné pozemky využiť na bytovú výstavbu. Návrh na územné rozhodnutie bol síce podaný v čase už zmeneného územného plánu, ale to napriek tomu, že žalobcom bola známa nespokojnosť občanov bývajúcich v danej lokalite, ktorí v roku 2007 spísali petíciu proti bytovej výstavbe a napriek tomu žalobca 1/ kupoval následne ďalšie pozemky. Taktiež zo stanoviska útvaru hlavného architekta zo dňa 21. 05. 2007 adresovaného X. Š., v súvislosti s jeho zámerom výstavby bytových domov, vyplynulo, že žalobcovia boli informovaní o tom, že k tomuto zámeru zaujal výbor mestskej časti 3 záporné stanovisko. Všetky tieto skutočnosti popierajú právo žalobcov na ochranu ich legitímneho očakávania v to, že nedôjde k zmene územného plánu. Ohľadom právneho posúdenia tohto nároku súd uviedol, že ak by akákoľvek zmena územného plánu mala byť v rozpore s požiadavkou ochrany legitímneho očakávania, obce by mali obavy z realizácie svojho zákonného práva meniť územný plán, čo nepovažuje za správne a navyše bolo by to v rozpore so zákonom aj právomocami obce. Zároveň žalobcovia podľa súdu nepreukázali ani vznik škody, ktorú zdôvodňovali znížením hodnoty sporných pozemkov v dôsledku zmeny územného plánu. Žalobca 2/ žiadny pozemok v súčasnosti nevlastní a žiadnym spôsobom nepreukázal, že by mu vznikla nejaká škoda, keď parcelu č CKN XXXX/X, ktorú pôvodne vlastnil, odpredal žalobcovi 1/. V tejto súvislosti súd opätovne poukázal na to, že jediným majiteľom v

oboch spoločnostiach žalobcov je tá istá fyzická osoba. V súčasnosti spomínaný pozemok vlastní žalobca 1/, škoda by preto mala predstavovať to, o čo sa reálne znížil jeho majetok. Parcelu č. XXXX/X žalobca 1/ kúpil od obvodného úradu v roku 2009 za 8.960 eur (neskôr ju v krátkom čase od neho kúpil žalobca 2/ za 50.095 eur a od neho ju znovu kúpil v roku 2019 žalobca 1/), pričom podľa znaleckého posudku D. A., má však ako trávnatá plocha, vyššiu hodnotu, a to 55.039 eur. Taktiež pokiaľ ide o parcely CKN XXXX/X a CKN XXXX/XX, tak žalobca 1/ ich kupoval v roku 2010 za 29.895 eur a podľa znalca, ako trávnatá plocha, majú hodnotu 39.813 eur. Navyše však vo vzťahu k týmto parcelám nedošlo k zmene územného plánu, pretože tie sú nepretržité, teda tak v minulosti ako aj v súčasnosti, určené na výstavbu rodinných domov, takže vo vzťahu k týmto parcelám absentuje základný predpoklad uplatneného nároku, nakoľko ohľadom ich funkčného využitia nedošlo k zmene územného plánu. Preto nepochybne vo vzťahu k nim nie je daný ani základ nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o parcely CKN XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X tie nadobudol jediný spoločník žalobcov v roku 2006, teda v čase, keď neboli určené na výstavbu, ale na šport, tak ako sú určené aj aktuálnym územným plánom, preto nie je možné uvažovať o zníženej hodnote pozemkov, ktorú je potrebné porovnať so stavom v čase, keď boli nadobudnuté. Pri týchto parcelách sa teda ich charakter v porovnaní so stavom v roku 2006, čo sa týka funkčného využitia, nezmenil. Súd prvej inštancie preto vzhľadom na vyššie uvedené dôvody žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcov (ďalej aj „odvolací súd“) v poradí druhým rozsudkom z 9. januára 2024 sp. zn. 17Co/4/2023-595 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v 1/ a 2/ rade v rozsahu 100 %. Rozhodol bez nariadenia pojednávania a rozsudok prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny. Uviedol, že žalobcovia podstatnú časť svojho odvolania zamerali na nimi tvrdenú skutočnosť, že obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. zo dňa 21. 11. 2019 neboli len prietahy v konaní, ale aj zmena územného plánu realizovaná žalovaným. Odvolací súd v prvom rade poukázal na svoj právny názor vyslovený vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 09. 06. 2022, kde sa v bode 13. uvádza: „Z obsahu predbežného prerokovania nároku vyplýva, že žalobcovia uplatnili predbežné prerokovanie nároku so žalovaným z dôvodu nesprávneho úradného postupu, keď žalovaný nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, teda keď svoj nárok si uplatnili v dôsledku prietahov. Zmena VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech realizácie investičného záveru žalobcov v predbežnom prerokovaní nároku bol len dôsledok plynutia času, v dôsledku neprimeraných prietahov v konaní. Nebol to samotný dôvod, pre ktorý si žalobcovia uplatnili náhradu škody“. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku nie je súladná so skutkovými tvrdeniami uvedenými v žalobe, teda, že sa nejedná o zhodu titulu, ktorý bol prerokovaný. Odvolací súd v tejto súvislosti opätovne poukázal na to, že žalobcovia v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pri citácii § 14 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zvýraznili text: „za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote“. Tiež konštatovanie žalobcov, že v zmysle § 14 ods. 1 je pod pojmom nesprávny úradný postup potrebné rozumieť aj situáciu, ak rozhodnutie orgánu verejnej moci nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote, zároveň citovali aká je štandardná zákonná lehota, opísali celý časový priebeh územného konania v ich prípade, z ktorého je, podľa ich názoru, možné vyvodiť nesporný záver, že celková dĺžka konania bola neúmeraná. Uviedli, že s vyššie uvedenými prietahmi územného konania súvisí skutočnosť, že pokiaľ by mesto Prešov ako správny orgán rozhodlo o návrhu žalobcov na vydanie územného rozhodnutia v lehotách, ktoré mu ukladá legislatíva, takémuto vydaniu by nebránil ani v tom čase platný a účinný územný plán. Odvolací súd preto zhrnul, že všetky tieto skutkové tvrdenia uvedené v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nepochybne svedčia iba o tom, že žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody z titulu prietahov v stavebnom (územnom) konaní a nie z titulu zmeny územného plánu a pokiaľ žalobcovia konšatovali jeho zmenu, tak iba v súvislosti s tým, že mesto Prešov ako stavebný úrad nerozhodlo v zákonom stanovených lehotách, čím došlo k prietahom v konaní. Pokiaľ by k prietahom nebolo došlo, malo mesto Prešov vydať územné rozhodnutie, keďže boli splnené všetky zákonné podmienky na jeho vydanie a územný plán mesta Prešov v čase, keď malo byť vydané územné rozhodnutie v zákonnej lehote, vydaniu takéhoto rozhodnutia nebránil. V dôsledku prietahov v

stavebnom konaní, následne ale nadobudlo účinnosť nové VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech žalobcov. Pokiaľ žalobcovia za zásadnú skutočnosť považujú text uvedený v žiadosti o predbežné prerokovanie: „Za závažnú skutočnosť považujú žalobcovia to, že samotné mesto Prešov (hoci konajúce iným orgánom a to mestským zastupiteľstvom) rozhodlo o zmene VZN upravujúceho aj funkčné využitie územia a pozemkov vo vlastníctve našich klientov. Pričom toto isté mesto Prešov (konajúce ako stavebný úrad úrad), ktoré svojimi prietiahmi v územnom konaní zmarilo investičný zámer a znehodnotilo pozemky vo vlastníctve klientov.“, odvolací súd uvádza, že táto konštatácia znamená iba to, že ten istý subjekt, a to mesto Prešov jednak spôsobilo prietahy v stavebnom konaní a jednak vydalo VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu. Neznamená to ale, že žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody z dvoch titulov, ale iba z jedného titulu, a to prietahov v stavebnom konaní, keď mesto Prešov v rámci výkonu prenesenej štátnej správy ako stavebný úrad, nerozhodlo v zákonom stanovených lehotách v dôsledku čoho, ako to konštatujú aj samotní žalobcovia, následne nadobudlo účinnosť nové VZN ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech žalobcov. Odvolací súd doplnil, že uvedené uvádza iba na opätovné ozrejmienie jeho záverov ktoré boli už jednoznačne uvedené v jeho predchádzajúcom rozhodnutí a považuje za pochopiteľné, že argumentácia žalobcov sa po zamietnutí žaloby, z titulu prietahov v konaní, na základe neexistencie pasívnej vecnej legitimácie žalovaného, zúžila na konštatovanie zmeny územného plánu, ale táto argumentácia žalobcov nespĺňa podmienky § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.

2.1. Na záver odvolací súd poukázal na niektoré skutočnosti, týkajúce sa tvrdení žalobcov v odvolaní. Pokiaľ tvrdili, že zmena územného plánu bola vykonaná účelovo v snahe poškodiť ich a bola založená iba na subjektívnych pocitoch pár občanov, odvolací súd s nimi nesúhlasí, nakoľko žalovaný vydal územné rozhodnutie v prospech žalobcov, ktoré ale bolo napadnuté v správnom súdnictve a bolo zrušené, pričom doposiaľ o ňom nebolo právoplatne rozhodnuté. Z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1S/19/2012 zo dňa 23. 04. 2014 zároveň vyplýva, že sa nejednalo iba o „pár občanov“. Zároveň súd prvej inštancie podrobne uviedol, za akých okolností bola táto zmena prijatá, keď návrh na zmenu územného plánu nebol označený nezameniteľne ako „ul. Z.“, tak aby bolo úplne jasné o aké územie sa jedná, ale iba pod č. XX s inou identifikáciou, čo aj hlavný architekt žalovaného označil ako divné a takéto označenie skutočne možno považovať za zavádzajúce. V súvislosti s nárokom na náhradu škody z titulu vynaložených nákladov na územné konanie vo výške 102.922,72 eur odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že neboli splnené základné predpoklady pre priznanie tohto nároku, keďže nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu ani nesprávnemu úradnému postupu v súvislosti so zmenou územného plánu a ani k vzniku škody žalobcov, ktorá by bola v príčinnej súvislosti so zmenou územného plánu. Žalobcovia považujú zmenu územného plánu za nesprávny úradný postup. S týmto tvrdením sa ale nemožno stotožniť, nakoľko schválenie územného plánu predstavuje realizáciu práva samosprávneho orgánu, v danom prípade mestského zastupiteľstva žalovaného, ktorá nie je protiprávnym konaním, ale výkonom jeho právomoci, tak ako to už bolo vyššie konštatované. V tomto ohľade odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie uvedené v bodoch 46. a 47. odôvodnenia jeho rozhodnutia. Keďže nebol splnený jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti, nebolo ani povinnosťou súdu zaoberať sa ďalšími predpokladmi a súd prvej inštancie správne zamietol žalobu aj ohľadom tohto nároku, teda nákladov vynaložených na územné konanie. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP na základe § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ dovolanie (ďalej aj „dovolatelia“). Jeho prípustnosť vyvodili z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, nakoľko sa odvolací súd vo svojom odôvodnení nezaoberal výkladom celého obsahu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, preto svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil aj vzhľadom na odvolacie námietky žalobcov. Tí v odvolaní uviedli, že už v rámci záverečnej reči poukázali na článok III., kde na stranách 3 až 5 Žiadosti o PP sú špecifikované oba dôvody, pre ktoré vznikla žalobcom škoda. V úvode článku III. na strane 3 Žiadosti o PP žalobcovia uvádzajú:

Týmto sa obraciame na mesto Prešov ako na jednotku územnej samosprávy vo veci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, keďže škoda vznikla pri výkone samosprávy patriacej do pôsobnosti mesta Prešov.

Tvrdíme, že postupom opísaným v úvode tejto žiadosti došlo k nesprávnemu úradnému postupu mesta

Prešov a to z nasledovných dôvodov.

Klient splňal v čase podania návrhu na vydanie územného rozhodnutia všetky predpoklady, aby mu zo strany mesta Prešov bola vydaním územného rozhodnutia umožnená realizácia jeho investičného zámeru spočívajúceho vo vybudovaní bytového komplexu, a to predovšetkým s ohľadom na v tom čase platný a účinný územný plán mesta Prešov.

V úvode Žiadosti o PP v článku I. pritom žalobcovia skutkovo opisujú nielen prieťahy v konaní, ale aj nezákonné VZN konkrétne takto:

Avšak ešte pred vydaním meritórneho rozhodnutia v územnom konaní bolo zo strany mesta dňa 23.11.2016 prijaté všeobecne záväzné nariadenie mesta č. 12/2016, ktorým bola vyhlásená záväzná časť územného plánu v znení zmien a doplnkov 2015. V rámci tohto všeobecne záväzného nariadenia došlo k zmene územného plánu, a to o.i. aj v časti účelu využitia predmetných pozemkov vo vlastníctve nášho klienta na funkčnú plochu rekreácie a športu. V dôsledku uvedenej zmeny územného plánu mesta Prešov už nebolo možné vydať rozhodnutie, ktoré by umožňovalo realizovať zamýšľaný investičný zámer nášho klienta.

Náš klient sa dňa 18.1.2017 obrátil prostredníctvom svojho právneho zástupcu na Okresnú prokuratúru Prešov s podnetom, na základe ktorého bol dňa 7.4.2017 podaný zo strany prokuratúry protest prokurátora voči všeobecne záväznému nariadeniu č. 12/2016. V rámci tohto konania bol napádaný postup obstarania a prerokovania sporného VZN mesta Prešov, ktorý bol v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), v znení neskorších zmien a predpisov. Po doručení protestu prokurátora mestské zastupiteľstvo plne tomuto protestu vyhovel v dôsledku čoho bolo prijaté VZN mesta Prešov č. 4/2017, ktorým mesto Prešov zrušilo napadnuté VZN č. 12/2016.

Mesto Prešov následne dňa 28.06.2017 prijalo VZN č. 5/2017, účinné od 24.07.2017, ktorým vyhlásilo záväznú časť územného plánu mesta Prešov v znení zmien a dodatkov z roku 2015. Zo strany nášho klienta bol aj v tomto prípade opätovne podnetom na prokuratúru spochybňovaný celý postup, ktorý predchádzal prijatiu tohto uznesenia, avšak zo strany Okresnej prokuratúry Prešov už v tomto prípade nedošlo k opätovnému podaniu protestu prokurátora, v dôsledku čoho je predmetné VZN naďalej v platnosti a účinnosti.

V závere článku III. na strane 4 a 5 Žiadosti o PP žalobcovia explicitne uvádzajú nasledovné:

Odvolanie str. 5/13 Avšak mesto Prešov z doteraz bližšie nezistených príčin v tomto konaní nekonalo v zákonom stanovenej lehote, v dôsledku čoho nadobudlo účinnosť nové VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu a to v neprospech realizácie investičného zámeru nášho klienta.

Navyše z dôvodu zmeny územného plánu v súvislosti s vyhláseným funkčným využitím došlo k výraznému zníženiu hodnoty predmetných nehnuteľností vo vlastníctve nášho klienta.

Za závažnú skutočnosť, považujeme aj to, že samotné mesto Prešov (hoci konajúce iným orgánom a to mestským zastupiteľstvom) rozhodlo o zmene VZN upravujúceho aj funkčné využitie územia a pozemkov vo vlastníctve našich klientov. Pričom to bolo to isté mesto Prešov (konajúce ako stavebný úrad), ktoré svojim prieťahmi v územnom konaní zmarilo investičný zámer a znehodnotilo pozemky vo vlastníctve klientov.

Prípustnosť dovolania žalobcovia vyvodzovali aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená a to: „či z ust. § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. vyplýva povinnosť poškodeného a žiadateľa, aby pri uplatňovaní nároku na náhradu škody na základe viacerých titulov, tieto osobitne vymenúval a explicitne uvádzal samostatne, alebo či pre splnenie povinnosti predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, postačuje pokiaľ tieto tituly vyplývajú z obsahu žiadosti ako takej, bez toho, aby v nej boli osobitne vymenúvané.“

4. Žalovaný vo vyjadrení žiadal predmetné dovolanie zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, nie však dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP a § 421 CSP.

7. Dovolatelia v rámci dovolania uplatnili dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, tzv. vadu zmätočnosti.

7.1. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.2. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolatelia v dovolaní namietali nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

10. K tejto námietke treba vo všeobecnosti uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č.

254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

11. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a § 393 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odvolací súd dostatočne odôvodnil, prečo zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyplýva, že obsahovala aj nárok na náhradu škody z titulu zmeny územného plánu, pričom žalobcovia v podanom odvolaní nesúhlasili s právnym záverom súdu prvej inštancie, že obsahom tejto žiadosti boli len tvrdené prietahy v konaní. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, ktorý pri svojom právnom závere vychádzal z vysloveného právneho názoru predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, že: „Z obsahu predbežného prerokovania nároku vyplýva, že žalobcovia uplatnili predbežné prerokovanie nároku so žalovaným z dôvodu nesprávneho úradného postupu, keď žalovaný nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, teda keď svoj nárok si uplatnili v dôsledku prietahov. Zmena VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech realizácie investičného zámeru žalobcov v predbežnom prerokovaní nároku bol len dôsledok plynutia času, v dôsledku neprimeraných prietahov v konaní. Nebol to samotný dôvod, pre ktorý si žalobcovia uplatnili náhradu škody“. Poukázal zároveň na to, že všetky skutkové tvrdenia uvedené v žiadosti o predbežné prerokovanie nepochybne svedčia iba o tom, že žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody z titulu prietahov v stavebnom (územnom) konaní a nie z titulu zmeny územného plánu. Pokiaľ žalobcovia konštatovali jeho zmenu, tak iba v súvislosti s tým, že mesto Prešov ako stavebný úrad nerozhodlo v zákonom stanovených lehotách, čím došlo k prietahom v konaní. Pokiaľ by k prietahom nebolo došlo, malo mesto Prešov vydať územné rozhodnutie, keďže boli splnené všetky zákonné podmienky na jeho vydanie a územný plán mesta Prešov v čase, keď malo byť vydané územné rozhodnutie v zákonnej lehote, vydaniu takéhoto rozhodnutia nebránil. V dôsledku prietahov v stavebnom konaní, následne ale nadobudlo účinnosť nové VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech žalobcov. Odvolací súd zároveň poukázal na skutkové tvrdenia v žiadosti, z ktorých uvedené vyplýva. A to napr. že pri citácii § 14 zákona č. 514/2003 Z.z. zvýraznili text: „za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote“. Ďalej z citácie žalobcov, aká je štandardná zákonná lehota, pričom opísali celý časový priebeh, z ktorého možno vyvodíť, že bola neúmerná a že s prietahmi územného konania súvisí skutočnosť, že pokiaľ by mesto Prešov rozhodlo o návrhu žalobcov na vydanie územného plánu v lehotách podľa legislatívy, takémuto vydaniu by nebránil ani v tom čase platný a účinný územný plán. Odvolací súd tiež uviedol, že pokiaľ žalobcovia za zásadnú skutočnosť považujú text uvedený v žiadosti o predbežné prerokovanie: „Za závažnú skutočnosť považujú žalobcovia to, že samotné mesto Prešov (hoci konajúce iným orgánom a to mestským zastupiteľstvom) rozhodlo o zmene VZN upravujúceho aj funkčné využitie územia a pozemkov vo vlastníctve našich klientov. Pričom toto isté mesto Prešov (konajúce ako stavebný úrad úrad), ktoré svojimi prietahmi v územnom konaní zmarilo investičný zámer a znehodnotilo pozemky vo vlastníctve klientov.“, odvolací súd uvádza, že táto konštatácia znamená iba to, že ten istý subjekt, a to mesto Prešov jednak spôsobilo prietahy v stavebnom konaní a jednak vydalo VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu. Neznamená to ale, že žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody z dvoch titulov, ale iba z jedného titulu, a to prietahov v stavebnom konaní, keď mesto Prešov v rámci výkonu prenesenej štátnej správy ako stavebný úrad, nerozhodlo v zákonom stanovených lehotách v dôsledku čoho, ako to konštatujú aj samotní žalobcovia, následne nadobudlo účinnosť nové VZN ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech žalobcov. Odvolací súd doplnil, že uvedené uvádza iba na opätovné ozrejenie jeho záverov v predchádzajúcom rozhodnutí. Dovolací súd vzhľadom na uvedené má za to, že z odôvodnení rozhodnutí obidvoch súdov nižších inštancií, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa

riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil. Odôvodnenie jeho rozsudku zodpovedá aj základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, vyplýva z neho vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd sa stručným, ale dostatočným spôsobom vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami odvolateľov - žalobcov. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné. Závery, ku ktorým odvolací súd dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z napadnutého rozsudku možno jednoznačne vyvodiť, prečo odvolacia argumentácia žalobcov nie je spôsobilá zmeny meritórneho rozhodnutia v tejto veci. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

11.1. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Zároveň nie je povinnosťou všeobecného súdu dôkladne po slovíčkach vysvetľovať strane konania pred všeobecným súdom, v čom sa mýli.

11.2. Dovolací súd na dôvažok poznamenáva, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

11.3. Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov nezistil namietanú vadu dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

12. Následne dovolací súd pristúpil k posúdeniu prípustnosti dovolania, ktorú žalobcovia vyvodzovali z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie právnej otázky dovolacím súdom „či z ust. § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. vyplýva povinnosť poškodeného a žiadateľa, aby pri uplatňovaní nároku na náhradu škody na základe viacerých titulov, tieto osobitne vymenúval a explicitne uvádzal samostatne, alebo či pre splnenie povinnosti predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, postačuje pokiaľ tieto tituly vyplývajú z obsahu žiadosti ako takej, bez toho, aby v nej boli osobitne vymenúvané.“

13. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13.2. Za právne posúdenie veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (quaestio iuris). Ich riešeníu

predchádza riešenie skutkových otázok (quaestio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t.j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym, či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

13.3. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, či je táto otázka riešená dovolacím súdom rozdielne alebo nebola riešená.

14. Nevyhnutným predpokladom, aby odvolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je teda konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne.

14.1. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnou (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

15. V dovolaní žalobcami naformulovanej otázky nevyplýva, že by išlo o právnu otázku riešenú odvolacím súdom, nakoľko ten sa vôbec nezaoberal výkladom § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a rozsahom povinnosti žalobcov uviesť v žiadosti o predbežné posúdenie nároku na náhradu škody jednotlivé tituly nároku, t.j. či žalobcovia museli alebo nemuseli uviesť každý titul osobitne. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žiadosť o predbežné prerokovanie posudzoval komplexne, pričom dospel k záveru, že nie je súladná so skutkovými tvrdeniami uvedenými v žalobe (kde si uplatnili nárok na náhradu škody z dvoch titulov), nakoľko skutkové tvrdenia uvedené v žiadosti o predbežné prerokovanie nepochybne svedčia tomu, že predbežne prerokovaná bola náhrada škody iba z jedného titulu a to priet'ahov v stavebnom konaní a nie z titulu zmeny územného plánu. Pokiaľ žalobcovia konštatovali zmenu, tak iba v súvislosti s tým, že stavebný úrad nerozhodol v zákonných lehotách, čím došlo k priet'ahom v konaní.

16. Možno tiež uzavrieť, že dovolateľmi naformulovaná otázka nie je otázkou právnou, ale ide o skutkovú otázku, ktorej posúdenie vždy závisí od konkrétnych okolností prípadu. Argumentácia dovolateľov vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predstavuje iba polemiku s rozhodnutím odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie, resp. ide o námietky, ktoré sa týkajú spochybňovania správnosti skutkových zistení. Nesprávnym zistením skutkového stavu, prípadne len samou polemikou s rozhodnutím súdu nie je možné podľa Civilného sporového poriadku vymedziť dovolací dôvod, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových). Podľa dovolacieho súdu takáto argumentácia v dovolaní dovolateľov absentuje. Dovolateľa sa de facto domáhajú opätovného posúdenia nimi tvrdeného skutkového stavu v ich prospech. Ako aj správne poznamenal odvolací súd v bode 28., ide len o argumentáciu žalobcov po zamietnutí žaloby z titulu priet'ahov v konaní, na základe neexistencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ktorá však nespĺňa podmienky § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Takéto tvrdenia nemožno považovať za právnu otázku vymedzenú zákonom predpokladaným spôsobom.

17. Dovolací súd dospel preto k záveru, že dovolanie žalobcov je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, avšak nedôvodné a v časti dovolania namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP podané dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.